

rechtstreeks tegen het openbaar belang is, de gelegenheid om in de ongevallenbehandeling geoefend te blijven te onttrekken aan die artsen, die niet op de voorwaarden der Rijksverzekeringsbank wenschen in te gaan.

Maar wel zou ik gaarne van U eenige inlichting ontvangen naar aanleiding van Uw woorden: „de Rijksverzekeringsbank kon aanstellen vaste geneeskundigen, belast met de behandeling der ongevallijders; „evenals in Duitschland de vaste geneeskundigen der „Krankenkassen” de ongevallijders gedurende de eerste 13 weken moeten behandelen”.

Ik heb de Deutsche regeling altijd anders opgevat, en daar ik mij gaarne van een dwaling laat overtuigen, vooral waar, zooals hier, een juist begrip van een toestand, die ter vergelijking met onze toestanden geschetst wordt, zeer noodig is, wil ik U zeggen; hoe ik het tot nu toe heb begrepen.

De „Unfallversicherte” is tevens voor ziekte verzekerd. De invaliditeit, door ziekte of ongeval, blijft drie maanden (Carenzzeit) voor rekening der „Krankenkasse”. Deze bekostigt en behandeling en ziekingeld. Duurt de invaliditeit langer, dan begint de verplichting der „Unfallversicherung”. De behandeling geschiedt gedurende die drie maanden niet door „vaste geneeskundigen, belast met de behandeling der ongevallijders”, maar, integendeel, door den eigen busdokter van den getroffene, hetzij de vrije artsenskeus door diens ziekenfonds gehuldigd wordt, of niet. Dus (altijd als ik mij niet vergis) juist het omgekeerde van wat onze Rijksverzekeringsbank wil.

Maar, voor een zestal jaren werd een geest van wantrouwen in de ziekenhuizen en de ziekenfondsartsen, die ook, wat de laatsten betreft, in uw schrijven eenigen weerklank vindt, over de „Genossenschaften” vaardig; zij wilden hun verzekerden terstond onder behandeling krijgen en de behandeling aan de „Krankenkassen” onttrekken. De indiening van een Novelle op de verzekeringswet was het gevolg van hun drijven. Van de practische uitwerking benevens van de gezonde reactie tegen het optreden der „Genossenschaften” heb ik in 1898 (Dl. I, blz. 627) gepoogd een korte schets te geven.

Gaarne beveel ik mij voor Uwe inlichtingen aan en noem mij, tot wederdienst bereid

Uw Dv. collega,

H. PINKHOF.

DE VOORGENOMEN REORGANISATIE DER MAATSCHAPPIJ EN DE BESLUITEN DER HAAGSCHE EN AMSTERDAMSCH E AFDEELINGEN.

Zeer waardeerende de wijze, waarop de Redactie van het *Tijdschrift* in het nummer van 17 Januari ons door de artikelen van Dr. D. H. KOETSER, Dr. H. PH. BAUDET en J. W. DEKNATEL voorlicht in zake de voorwaarden der Rijksverzekeringsbank voor de ingeschreven geneeskundigen, en de door Den Haag en Amsterdam daaromtrent genomen besluiten, zou ik naar aanleiding dier besluiten gaarne een paar opmerkingen maken.

Evenals door Dr. BAUDET bij de bespreking der reorganisatieplannen in onze Maatschappij, werd door de Afdeling West-Friesland in de toelichting tot haar motie, zoowel als door haren afgevaardigde ter Algemeene Vergadering betoogd, dat reeds thans elke afdeling vrij is bindende besluiten te nemen. Dit betoog bleef trouwens zonder tegenspraak, en Amsterdam heeft

van die vrijheid een, naar het mij voorkomt, ongewenscht gebruik gemaakt; ongewenscht niet om den inhoud van het besluit, dien ik hier niet beoordeel, maar om de wijze waarop het tot stand kwam.

Waar Dr. BAUDET de veronderstelling uitspreekt, dat tot de beperking van de autonomie der afdelingen in het nemen van bindende besluiten, eigenlijk bij ongeluk is besloten, vergeet hij dat de Afdeling West-Friesland, die de verstaande beperking heeft voorgesteld, van den beginne af juist die bandeloze vrijheid der afdelingen als gevaarlijk voor de Maatschappij heeft gesignaleerd. En met volkomen bewustheid van de portée van het voorstel, immers na uitvoerige toelichting, heeft de Algemeene Vergadering besloten:

„dat afdelingsbesluiten betreffende de gedragslijn door de leden tegenover het publiek te volgen, niet zonder overleg met het Hoofdbestuur genomen kunnen worden en eerst na goedkeuring door het Hoofdbestuur vatbaar worden voor uitvoering”.

Dit besluit is genomen, als ik mij niet vergis, met medewerking van de afgevaardigden van Amsterdam en Den Haag. Het heeft mij dan ook verwonderd, dat beide afdelingen zoo kort daarop zoo belangrijke beslissingen hebben genomen, blijkbaar zonder dat met ons Hoofdbestuur vooraf overleg is gepleegd. Wettelijk moge dat juist wezen, zoolang Statuten en Huishoudelijk Reglement nog niet gewijzigd zijn, een uitspraak onzer Algemeene Vergadering als deze mag dunkt mij door de afdelingen intusschen niet worden voorbijgezien, maar bindt haar zedelijk zich ernaar te gedragen.

Was dat in casu geschied, dan zouden wij niet hebben gezien, dat twee belangrijke afdelingen in een zeer gewichtige zaak tegenovergestelde besluiten namen. De Hagenaars zullen zich laten inschrijven, de Amsterdamers zullen zich voorloopig onthouden. Ik maak mij bezorgd over den indruk, dien deze tweespalt op de Directie der Rijksverzekeringsbank zal maken; ongetwijfeld wordt de positie van Amsterdam door het Haagsche besluit (en door de vele collegae, die zich stellig elders reeds hebben laten inschrijven) gevoelig verzwakt. Hoe zal men die Directie kunnen overtuigen van de rechtmatigheid der Amsterdamsche eischen, als deze door de elders wonende collega's niet wordt erkend, ten deele zelfs half en half bestreden?

Zóó gaat het, als de leden en de afdelingen onzer Maatschappij ieder op eigen gelegenheid de belangen der geneeskundigen gaan behartigen. Spoediger dan ik had kunnen denken, bewijst de ervaring, hoe noodig het is, dat bij elk besluit eener afdeling betreffende vakbelangen ab initio voeling wordt gehouden met de geheele Maatschappij, wat alleen mogelijk en verzekerd is door verplicht voorafgaand overleg met het Hoofdbestuur.

Moge de noodzakelijkheid van zulk overleg, ook zonder wettelijke verplichting, door ieder worden gevoeld. Het Hoofdbestuur is in dezen blijkbaar diligent.